

Володимир ТЕРНОВИЙ – сучасний молодий поет, музикант. Народився 13 серпня 1997 року в селі Куцєволівці Онуфріївського району Кіровоградської області. Від 1998 року проживає на Дніпропетровщині – в селі Ганнівці Верхньодніпровського району, там здобував середню освіту. Сьогодні навчається на 2 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Пише вірші, грає на гітарі, створює пісні на свої тексти, займається журналістською діяльністю. Учасник творчого дуету «2 і більше».

таке є життя

ховаються квіти у саду
а я просто по дорозі іду
може весна чи вже літо настало
а ноги мої асфальтом стирало

і може тому що мене хтось послав
чому я по світу півжиття блукав
додому дорогу забув я давно
отаке у мене сумно-веселе кіно

щастя багато це правда повір
але і горя не менше це також завір
паспорт мій моя тільняга убога
таке є життя таке воно строге

і чи довго мені ще блукати не знає ніхто
а може і знає та не скаже нізащо

досить вірять у силу бога твого
він давно покинув пропачого

небо над нами одне лиш сине
та хтось роздивився його наче біле
таких тут не люблять знай
тікай звідси швидко тікай

нас багато але ти один
хтось назве сотні причин
скільки б мені не хотілось вершин
пам'ятай ти тут один

майбутнє

священна і така невинна поставала вона
билась об стіни і дуріла просто без вина
і хто б не благав припинити безумство
вона відповідала мій час моє чаклунство

горіла довго і навіть дим догори не сходив
хтось просив і навіть морозив
її мозок і душу і тіло невинне
і всі прокляті просто дивились як помирає
красиве

багато в чому я завинив перед нею
багато терпів та мені ніхто не відповів
чий я син і хто мій батько? така жорстока доля
незнаного поета без славетної історії

померти хотілось безумно і майже жадано
ти проведеш мене до раю з вогню стражденного
сотні невинних тих душ які боролись
за право і волю
спочинуть під сонцем гнітючого болю

така доля стражденного народу
таке чекає на всіх хто не бачить страшного
в чарці і стоні хворого суспільства
ти не впускай цей біль у свою поки що світлицю

забаганками наша любов не просила
вона гола і боса по світу ходила
я всім кричав і досі продовжую мову
я поет але не куплю собі історії

хтось попросить зіграй ради сміху
тепер моя злоба заради втіхи
і скільки не прийшлося долати подолів
я все одно люблю своє слово

люби

порушуючи спокій твоїх думок
і розбиваючи тисячу склянок
моє серце крається від лямок
які ми вдягаємо заради втіх

солодкої верби я напивсь давно
та кохання не потребує його
медового солодкого аромату брехні
воно хоче чистої й рожевої краси

не ламай того чого потім не відновиш
ти не натиснеш паузи і не підеш з бою
викинь диск я більше не хочу фальші
хочу тебе і до тебе прагну справжній

з нами світ проти нас система
хочеш любити навчись ховати вени
проколотись хочеться одразу
і забутись у солодкому екстазі

майже незабутні твої руки
вони кращі ніж ванільні букви
слова люблю не замініть гарний смайл
а слово кохаю його примічай

мораль така в любові немає ґрат
або пали або гори з почуттями ватою
люби одну і кохай єдину
кохаю хочу і маю оту завидну